

tických úřadů ochrany své studně, v jejíž blízkosti zřídil soused hnojiště, a motivovala žádost důvody zdravotními. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí v této záležitosti vydané nebylo způsobilé zasáhnouti do stěžovatelčiných práv. Péče o zdravotně bezvadnou vodu ve studních spadá zajiště do pojmu policie v příčině zdravotní, kterou vykonávati náleželo podle § 28, odst. 2, č. 5 čes. zřízení obecního obcím. Výkon zdravotní policie, obstarávané obcemi, přešel podle zákona č. 332/1920 ve znění zákona č. 236/1922 na stát a náleží státním úřadům politickým. Jde-li však o výkon policie, pak sluší míti zato, že příslušné úřady postupují v těchto věcech na ochranu veřejného zájmu a nikoli v soukromém zájmu jednotlivců. Aby bylo možno uznati, že soukromník má právní nárok na výkon policie, bylo by nutné, aby právní předpis výslovně takovéto právo soukromníka založil, neboť jinak platí všeobecná zásada, že policie zakročuje pouze v zájmu veřejném a že na její zákrok nemá jednotlivec právní nárok.

Ve věcech zdravotní policie však není možno v platných právních předpisech naléztí žádné ustanovení, jež by bylo lze vykládati tak, že jednotlivec může vznášeti na úřady právní nárok, aby byl určitý policejní zákrok vykonán. Naopak v zákoně čís. 332/1920 je funkce zdravotní policie ve věcech vody pitné, užitkové, tekoucí i stojaté... kvalifikována v § 4, bod 2, jako dozor.

Neměla-li však stěžovatelka podle toho, co bylo řečeno, vůbec právo na policejní zákrok žalovaného úřadu, pak nemohlo dojíti k porušení jejích práv, jestliže žalovaný úřad její petit zamítl, při čemž je zcela nerozhodné, z jakých důvodů tak učinil.

Nález ze 7. dubna 1938, č. 3544/35-4.

**Povolení k vybírání mýta na neerární veř. silnici podle zák. č. 32/1867 z. z. č. je vzhledem k uživatelům silnice abstraktním aktem, není tedy vůči nim rozhodnutím neb opatřením podle § 2 zák. o n. s. s. č. 164/37 Sb.**

Výrazem »rozhodnutí« nebo »opatření« podle § 2 zák. o nejv. správ. soudě sluší rozuměti pouze akty t. zv. konkrétní, na rozdíl od aktů abstraktních, jež stanoví právní účinky pro abstraktně formulované skutkové podstaty. Přezkoumávati akty abstraktní není proto soud příslušný, jak je také zastáváno v jeho judikatuře (srov. na př. nález Boh. A 1847/23). Směrodatnou je tu úvaha, že akty abstraktní nemají pro jednotlivé subjekty žádné přímé právní účinky, které nastávají teprve tehdy, jestliže je takovýto akt aplikován na určitou (konkrétní) skutkovou podstatu. Pak teprve má subjekt, do jehož právní situace je konkrétním aktem zasaženo, možnost se proti konkrétnímu zásahu a tím nepřímě i proti aktu abstraktnímu brániti, a to nejenom v cestě správní, nýbrž také stížností u tohoto soudu.

V daném případě šlo o povolení k vybírání mýta na neerární

veřejné silnici (mostu) podle zák. č. 32/1867 z. z. čes. Konstrukce tohoto zákona je zřejmé ta, že povolení k vybírání mýta se jeví rozhodnutím, resp. opatřením pouze vzhledem k subjektu, který se o povolení uchází, nikoli však vzhledem k uživatelům silnice (mostu), vůči nimž se jeví pouze aktem abstraktním. To je zejména patrné z § 2 zákona, kde je upraveno právě povolování k vybírání mýta na mostech, ve srovnání s § 3 zákona, podle něhož může býti od určitých uživatelů požadován příspěvek na udržování silnice tam, kde se mýto nevybírá.

Stížnost arci dovozovala, že subjektivní právo stěžovatelovo bylo porušeno přímo povolením k vybírání mýta, ježto pachtýř mýta dožaduje se od něho zaplacení mýta za dobu minulou, pro kterou se zpětnou platností bylo povoleno mýto vybírat. Než je nutno uvážiti, že v tomto případném sporu mezi stěžovatelem a pachtýřem mýta o dodatečné zaplacení mýtných poplatků budou příslušné rozhodovati úřady politické, před nimiž bude míti pak stěžovatel možnost své stanovisko o tvrzené nezákonnosti povolení mýta pro dobu před vydáním tohoto povolení uplatniti. Ustanovení poslední věty § 17 zák. č. 32/1867 z. z. čes., podle níž okresnímu úřadu přísluší rozhodovati ve sporech stran osvobození od placení mýta povstalých, je nutno totiž — jak zastával ve své judikatuře již bývalý rakouský správní soudní dvůr ve Vídni (srov. nálezy Budw. A 1421/1902, 1879/1903) — vykládati v širším slova smyslu, neboť osvobození od mýta zahrnuje v sobě i otázku povinnosti mýto platiti, kdyžť jen ten, kdo není povinen platiti mýto, je od jeho placení osvobozen. Jsou proto ve sporech o povinnost platiti mýto příslušné rozhodovati vždy úřady politické. Ale pak není možno ani s tohoto hlediska uznati, že by povolení k vybírání mýta, obsažené ve vyhlášce zemského presidenta, mělo přímé právní účinky na uživatele silnice, aniž by bylo třeba zvláštního aktu, kterým by tyto účinky byly teprve in concreto založeny.

Nález z 12. dubna 1938, č. 2818/35-7.

**1. Není nezákonné, odkáže-li železniční stavební úřad v řízení podle nařízení č. 19/1879 ř. z. námitky sousedů, uplatňující ohrožení jejich majetku ze stavby dráhy, pokud tyto námitky nepřekážejí s hlediska veřejného zájmu udělení stavebního povolení, k vyřízení podle § 10, lit. b) železničního zákona koncesního č. 238/1854 ř. z.**

**2. V železničním stavebním řízení podle ministerského nařízení č. 19/1879 ř. z. nejsou nájemníci sousedních budov stranami.**

Městské pouliční dráhy, o jejichž rozšíření jde, spadají podle čl. I, odst. 3 zák. č. 149/10 ř. z. o drahách nižšího řádu do kategorie t. zv. malodrah, jejichž právní poměry jsou upraveny články XXVIII—XXXIII tohoto zákona. Z ustanovení čl. XXVIII, odst. 4 ve spojení s čl. II tohoto zákona se podává, že také pro